

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ της Γαλλικής Ακαδημίας

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο φτωχός νέος δέν μπορούσε να πιστέψη στην εύτυχία του! Καί τραύλιζε μπερδεμένες φράσεις σαστισμένος.

Τέλος ο δήμαρχος του είπε, πιάνοντας με καλωσύνη τὸ χέρι του:

— Ἀγαπημένο μου παιδί, γιατί ἀπό σήμερα σέ θεωρῶ παιδί μου, ἢ Σολάνζ εἶνε δική σου. Ἀπό σήμερα σὰς θεωρῶ ἀρραβωνιασμένους...

* * *

Μείναμε καί τὸ ἄλλο βράδυ στο χωριὸ ἐκεῖνο γιὰ νὰ παρευρεθούμε στους ἀρραβῶνες τῶν δύο νέων, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν με ἀρκετὴ μεγαλοπρέπεια καί τὴν τρίτη μέρα τέλος ἀποχαιρετήσαμε τὸν Δήμαρχο, τὴ Σολάνζ καί τὸν μνηστήρα της καί μπυρέσαμε νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας.

Τοὺς ὑποσχεθήκαμε προηγουμένως ὅτι ἔπειτα ἀπὸ δύο μῆνες θὰ ξαναγυρίζαμε ἐκεῖ γιὰ νὰ παρευρεθούμε στους γάμους τῶν δύο νέων. Ἡ Σολάνζ, καθὼς μ' ἀποχαιρέτουσε, ἔκλαιγε.

Τὸ ὑπόλοιπο ταξίδι μας ὡς τὴ Νίκαια δέν εἶχε καμμιά περιπέτεια.

Φτάνοντας ἐκεῖ, ἐγκατασταθήκαμε στὴν ἔπαυλι «Τζουλιάνα», τὴν ὁποία θρῆκα ἀκόμα πιὸ ὡμορφη ἀπ' ὅ,τι τὴν νόμιζα ἀπὸ τὶς φωτογραφίες πού μοῦ εἶχε δείξει ὁ Ζάν. Ἦταν ἕνα πραγματικό παλατάκι, χαμένο μέσα στὴν πλουσία θλάσθησι καί σὰ λουλούδια.

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας τῆς ἀφίξεώς μας κάναμε τὴν ἐμφάνισι μας στο κοσμικώτερο ξενοδοχεῖο. Καθὼς μπήκαμε μέσα ὄλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν ἐπάνω μου με θαυμασμό. Ναί, εἶχα γίνει ὁ στόχος ὄλων τῶν βλεμμάτων, πράγμα πού ἔκανε τὸν

κομματί σκόνης πού εἶχε τὸ σχῆμα ἐνὸς πανταλονιού... Καί ξέρεῖς τώρα τὴ μανία τοῦ Ραφινιόλ νὰ ἔχη πάντα με τσάκισι τὸ πανταλόνι του, ἀκόμη κι' ὅταν εἶνε τρύπιο. Πρὶν κοιμηθῆ λοιπόν, εἶχε βάλει στο στρῶμα τὸ πανταλόνι του γιὰ νὰ «σιδερωθῆ»... Κ' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ προσέξῃ, μάζεψε τὴ σκόνη πού βρισκόταν ἐκεῖ πέρα, στο κρεβάτι...

Ὁ Σερβὸς κύτταξε τὸν Ντελλὺς πού γούρλωσε τὰ μάτια του καί με τὴν ἴδια ἀγωνία ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἀστυνομία λοιπόν πῆρε λίγη ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκόνη καί τὴν παρέβαλε με τὴ σκόνη τοῦ παλινοῦ πανταλονιού τοῦ Ραφινιόλ.

Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς ἡ χθεσινὴ λοταρία ἦταν ἕνα «κόλπο» τῆς ἀστυνομίας! Ἐκεῖνοι πού τὸν παρακολουθοῦσαν, εἶχαν προσέξει πὼς ἦταν παλῆδ καί τρύπιο τὸ πανταλόνι του.. Κ' ἔτσι, συλλογίστηκαν νὰ τοῦ δώσουν ἕνα καινούργιο, με τὸ τέχνασμα τῆς λοταρίας γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὸ παλῆδ καί νὰ ἐξετάσουν τὴ σκόνη του με τὸ μικροσκόπιο.

Ὁ Ντελλὺς δέν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

— Μὰ γιατί σκότωσε τὸ Ληβῆ; ρώτησε τὸν Σερβὸς.

— Γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Τότε δέν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δανεῖσθηκε χθὲς ἀπὸ ἐμένα ἕνα ἑκατοστάρικο;

— Γιατί ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε ἀπένταρος! τοῦ ἐξήγησε ὁ Σερβὸς.

Ὁ Ντελλὺς ἔσκυψε τὸ κεφάλι καί δέν εἶπε τίποτε. Μὰ δέν μπορούσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν συλλογιζόταν τὸν μυστηριώδη Ραφινιόλ ἢ τὸ ἑκατοστάρικό το, πού τὸ εἶχε χάσει γιὰ πάντα.

ΜΑΡΙΣ ΡΕΝΑΡ.

Ζάν νὰ ὑπερηφανεύεται...

Ναί, τὸν ἔβλεπα νὰ λάμπη ἀπὸ εὐτυχία, καθὼς με κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τόσο σίγουρος γιὰ τὴν ἀγάπη μου, τὴν ὁποία εἶχε κερδίσει ἐπὶ τέλους.

Μὰ κ' ἐγὼ ἔνοιωθα τώρα τὸν ἑαυτὸ μου διαφορετικὸ ἀπὸ ἄλλοτε. Δέν ἤμουν πειὰ ἢ φιλάρεσκη, ἢ ἐπιτόλαιη μπορῶ νὰ πῶ, Τζουλιάνα πού τόσο τὴν συγκινοῦσε ἢ ματιὰ καί τοῦ πιὸ ἀδιάφορου ἀκόμα ἀνδρός.

Ὁ θαυμασμός αὐτὸς πού προκαλοῦσα γύρω μου σ' ἕνα τόσο ἀριστοκρατικὸ κέντρο, ὅπου δέν ἔλειπαν ἢ καλλονές, με ἄφηνε σχεδὸν ἀδιάφορη. Ἡ μάλλον μοῦ φαίνεται ὅτι κοκκίνιζα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συστολή.

Ὅταν περάσαμε στὴ σάλλα τοῦ τσαγιού τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Ζάν με ρώτησε πού ἤθελα νὰ καθήσουμε.

— Στὴν πιὸ ἡσυχὴ κι' ἀπόμερη γωνία, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε γιατί μάντεψε ὅτι ὁ ἀδιάκριτος θαυμασμός τῶν ἄλλων, καταντοῦσε ἐνοχλητικὸς γιὰ μένα καί μοῦ εἶπε:

— Ἐχεις δίκη, Τζουλιάνα... Ἄς ἀποφεύγουμε τὶς γνωριμίες καί τὸν κόσμο καί ἄς μείνουμε ἀφωσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τότε τὸ χέρι μου, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος πῆρε με τρυφερότητα καί τὸ φίλησε.

Μοῦ φάνηκε τὴ στιγμή ἐκείνη, ὅτι ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο δέν τολμοῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ σὰ παρθενικὰ ὄνειρά μου.

Εἶχα βρεῖ στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ὁ ὁποῖος με περνοῦσε κατὰ εἴκοσι χρόνια, τὸν ἰδανικώτερο σύζυγο, τὸν εὐγενέστερο σύντροφο, τὸν πιὸ ἀφωσιωμένο φίλο.

Τί ἄλλο ἤθελα;

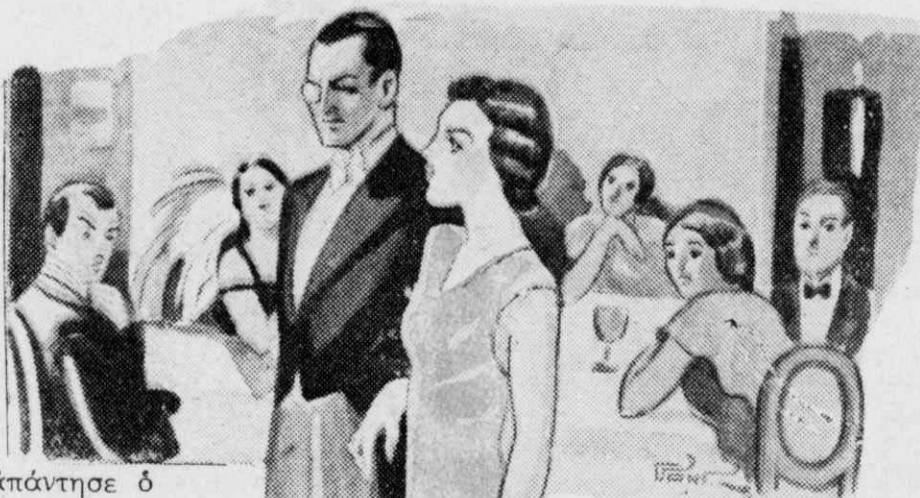
Πόσο τρελλὴ ἤμουν ἄλλοτε, ὅταν ἐπίστευα πὼς μόνο ἕνας νέος κι' ὠραίος σύζυγος μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εὐτυχία! Καί ποῖο ἔγκλημα πῆγα νὰ κάνω, ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ συζύγου, μὰ καί κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅταν λίγο ἔλειψε νὰ παρασυρθῶ ἀπὸ ἕνα ρωμαντικὸ κι' ἀνύπαρκτο σχεδὸν αἶσθημα γιὰ τὸν Μωρίς!...

Ἄ! ὑπάρχει Θεός!... Κι' ὁ Θεὸς αὐτὸς δείχθηκε ἐξαιρετικὰ καλὸς γιὰ μένα, ὅταν μ' ἔκανε ν' ἀρρωστήσω βαρεῖα τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού βουσκοῦμαι μπροστὰ στο χεῖλος τῆς ἀθύσου...

Ἀπὸ πόσο μικρὰ πράγματα, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ καταστραφῇ μιὰ εὐτυχία, μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ... Φτάνει ἕνα τίποτε, ἢ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισις ἐνὸς ἀνθρώπου — ὅπως συνέβη σέ μένα με τὸν Μωρίς — γιὰ ν' ἀναστατωθῇ τὸ πνεῦμα μας καί ἡ καρδιά μας, καί νὰ μὴ ξέρουμε πειὰ τί κάνουμε...

Κι' ὁ ἔρωσ; ὦ! μοῦ φαίνεται πὼς ἀδίκως ἐμεῖς ἢ νέες γυναῖκες τὸν θεωροῦμε ὡς τὸ ἄπαντον τῆς εὐτυχίας μας. Ὑπάρχουν κι' ἄλλα αἰσθήματα ἐξ ἴσου μεγάλα ἂν ὄχι μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν ἔρωτα... Ὑπάρχει ἢ θαθεῖα ἀγάπη τῶν συζύγων, ὑπάρχει ἢ μητρικὴ στοργή...

Ἄλλὰ γιὰ ποιὸν λόγο μίλησα γιὰ μητρικὴ στοργή; Πού τὴν ξέρω ἐγώ;... Μήπως;... Μήπως;... Τί εἶνε αὐτὴ ἢ πρωτογνώριστη ταραχὴ, πού με πιάνει κάθε τόσο κατὰ τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες καί γιὰ τὴν ὁποία δέν ἔχω μιλήσει ἀκόμα στὸν σύζυγό μου;...

Καθὼς μπήκαμε μέσα, ὄλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν ἐπάνω μου.

Θάπρεπε ίσως να του μιλήσω... Γιατί αν είν' αλήθεια αυτό που μαντεύω, θά τον κάνω πολύ ευτυχισμένο...

«Ας είνε, θά του μιλήσω την νύχτα, όταν θά γυρίσουμε στη θύλα.»

«Αφού πήραμε τὸ τσαΐ μας, μπήκαμε στην αίθουσα του χοροῦ καὶ θέλησα νὰ χορέψω ἕνα θάλς μαζὺ μετὸν Ζάν. Μὰ μόλις ἐκάναμε δυὸ-τρεις γύρους, ἔνοιωσα μιὰ ξαφνικὴ ζάλη καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ καθήσουμε.»

— Τί ἔχεις, Τζουλιάννα μου; με ρώτησε μ' ἀγωνία ἐκεῖνος.

— Τίποτε, Ζάν, τοῦ ἀπάντησα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῆσω, ἐπειδὴ ἡ ζάλη μου εἶχε περάσει κιάλας, ἐπρόσθεσα:

— Τίποτε... Στραβοπάτησε λίγο τὸ πόδι μου...

Ὁ Ζάν ὅμως φάνηκε σὰν νὰ μὴ πιστέψει τὴν δικαιολογία μου αὐτὴ καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὰ εἶσαι χλωμὴ, Τζουλιάννα! Τί ἔχεις;

— Τίποτε, Ζάν... Ὁ ἐλαφρὸς πόνος ποῦ αἰσθάνθηκα μ' ἔκανε νὰ χλωμιάσω... Δὲν εἶνε τίποτε...

Ὅταν ξαναγυρίσαμε στὴ θύλα, ἤμουν ἐντελῶς καλὰ καὶ κάθισα μάλιστα στὸ πιάνο κ' ἔπαιξα μερικὰ κομμάτια...

Ὁ Ζάν θυμήθηκε τότε τὴ σκηνὴ ἐκείνη μετὴν παρουσίαι των δύο ὑποψηφίων μνηστήρων μου — ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν ὁ ἴδιος — τότε ποῦ νευριασμένη ἐγὼ ἄρχισα νὰ παίζω στὸ πιάνο ὅ,τι μοῦ κατέβαινε στὸ κεφάλι.

Γελάσαμε πολὺ μετὴν ἀνάμνησι αὐτὴ ποῦ ἦταν σχετικὴ μετὴν πρώτη μας γνωριμία καὶ κατόπιν ἐπήγαμε γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔνοιωσα πάλι τὸν ἑαυτὸ μου ὄχι καὶ τόσο καλὰ. Εἶχα ζάλες κ' ἔνοιωθὰ μιὰ ἀδικαιολόγητη κούρασι καὶ ἀνορεξία.

Ὅλο σχεδὸν τὸ πρῶτὸ πέρασα στὸν ἀνθοστόλιστο ἐξώστη τῆς θύλας μας χωρὶς νὰ κάνω τίποτε, ὀνειροπολῶντας κ' ἀνήσυχη.

Συγχρόνως, ἔνοιωθα ἕνα καινούργιο αἰσθημα, ἕνα αἶσθημα πρωτογνώριστο νὰ μετὴν πλημμυρίζη ὀλόκληρη.

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ αἶσθημα; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προσδιορίσω... Ἦταν κάτι σὰν ἀγάπη, σὰν λαχτάρα, σὰν ἀγάπη γιὰ ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη, καὶ ποῦ δὲν τὸ γνῶριζα...

Ναί, ἔπαιρνε τὴ μορφή ἑνὸς χαριτωμένου καὶ ροδοκόκκινου παιδιοῦ...

Ὁ Ζάν δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: θά γινόμουν μητέρα...

Μητέρα ἐγὼ!... Ἡ τρελλὴ Τζουλιάννα;

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἀκόμα, θά μ' ἔκανε ἴσως νὰ γελάσω, μοῦ προκαλοῦσε τώρα μιὰ βαθυτάτη συγκίνησι καὶ ταραχὴ... Μιὰ γλυκεῖα χαρὰ, μιὰ εὐτυχία μετὴν πλημμύριζε μετὴν σκέψι αὐτὴ...

Ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν Ζάν... Θά τὸν ἀνησυχῶσα βέβαια, μὰ θά τὸν ἔκανα κ' αὐτὸν ευτυχισμένο... Ἄν καὶ δὲν μοῦ εἶχε πεί τίποτε, εἶχα μαντέψει ὡστόσο ὅτι ἡ μεγαλύτερη, ἡ πιὸ θαθεῖα τοῦ ἐπιθυμία, ἦταν νὰ γίνη πατέρας... Αὐτὸ μόνον τοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία του...

Ἐκανα τίς σκέψεις αὐτὲς κ' ἔβλεπα μακρὰ τὴ γαλάζια θάλασσα τῆς Μεσογείου νὰ λάμπη κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιξιὰτικο ἥλιο... Ὁ ἀέρας ποῦ φυσοῦσε ἀνάλαφρος, μοῦ ἔφερνε τὴν εὐωδία τῆς ἀνακατεμένη μετ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν δέντρων.

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο περιβάλλον, ἡ ζωὴ μου φαινόταν ὡραία καὶ καλὴ κ' οἱ ἄνθρωποι ποῦ τοὺς ἔβλεπα μακρὰ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους ευτυχισμένοι... Μάντευα παντοῦ ἐγὼ ποῦ ἄλλοτε δὲν ἔδινα καὶ τόση σημασία στὰ ζητήματα τῆς θρησκείας, τὴν παρουσία ἑνὸς Θεοῦ ἀγαθοῦ, γεμάτου ἐπιείκεια καὶ καλωσύνη ποῦ παρακολουθεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πραγματοποιεῖ τοὺς πόθους των.

Καὶ τοὺς δικούς μου πόθους τοὺς εἶχε πραγματοποιήσει, ἀφού αἰσθανόμουν πειὰ τὸν ἑαυτὸ μου ευτυχισμένο.

Ὁ Ζάν, ὅταν γύρισε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, με βρῆκε καθισμένη στὸν ἐξώστη νὰ ὀνειροπολῶ ἀκόμη.

— Ἐλα, φίλε μου, τοῦ εἶπα, κάθησε ἐδῶ κοντὰ μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἄμέσως ἐκεῖνος πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε πλάι μου, κυττάζοντάς με μ' ἀνησυχία.

Τοῦ ἔπιασα τότε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα:

— Ζάν, φίλε μου, μοῦ χάρισες ὡς τώρα τόσες χαρὲς, ὥστε αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου χρεώστη ἀπέναντί σου...

Στάθηκα λίγο καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, πρόσθεσα χαμογελῶντας:

— Ἐφτασε πειὰ ἡ στιγμὴ νὰ σοῦ πληρώσω τὸ χρέος μου...

Ὁ Ζάν μοῦ ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ καὶ, χωρὶς ἀκόμα νὰ ἔχη μαντέψει γιὰ ποῖο πρᾶγμα ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω, με ρώτησε ἀνυπόμονα:

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Τζουλιάννα;... Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια σου;

Ἐγὼ τὸν κύτταξα τρυφερὰ καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Ζάν, αἰσθάνομαι ὅτι πρόκειται νὰ γίνω μητέρα!...

Ὁ Ζάν ἦταν ἀπέραντη ἡ χαρὰ ποῦ ἔλαμψε τότε στὸ πρόσωπό του. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἔμεινε ἄφωνος, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι...

Ἐπειτα μ' ἀγκάλιασε μετὴν περιπάθεια καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ Ζάν Τζουλιάννα... Τζουλιάννα μου!... Σ' εὐχαριστῶ!... Ἡ χαρὰ ποῦ μοῦ δίνεις σήμερα μονάχα μετὴν χαρὰ ποῦ μοῦ... ἔδωσες, ὅταν θεβαιώθηκα ὅτι μ' ἀγαπᾶς, μπορεῖ νὰ συγκριθῇ... Σ' εὐχαριστῶ, γλυκεῖα μου Τζουλιάννα...

Καὶ με φίλησε μετὴν ἀγάπη μεγάλη, θαθεῖα, ἀσύγκριτη...

***

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ περιποίησις μετὴν τῶν ὁποῖες μετὴν περὶεβαλλε ὁ Ζάν, μόνον μετὴν τῆς πιὸ τρυφερῆς μητέρας θά μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν. Δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ σχεδὸν ἀπὸ κοντὰ μου καὶ πρόσεχε, ὥστε νὰ μὴν κουράζωμαι, ἔστω κ' ἀπλώνοντας τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πάρω ἕνα πρᾶγμα, ποῦ βρισκόταν κοντὰ μου. Προλάβαινε κάθε ἐπιθυμία μου καὶ μάντευε κάθε μου σκέψι.

Ἄρχισε καὶ πάλι — παρ' ὅλες τῆς ἐπίμονες διαμαρτυρίες μου — νὰ μοῦ κάνη διάφορα δῶρα ποῦ ἄλλοτε ἦσαν μιὰ ἐνδοξομένη ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια καὶ ἀκριβὰ λουλούδια καὶ ἄλλοτε ἕνα δαχτυλίδι μετὴν ὑπέροχες ἑτέρες ἢ ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ...

Ὁ γιατρός, τὸν ὁποῖο κάλεσε ἀμέσως γιὰ νὰ μ' ἐξετάσῃ, ἔθεβαιώσε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑγκυμοσύνης κανονικῆς καὶ μετὴν συμθύλευσε, ὅταν ἡ ἐνδείξις τοῦ τοκετοῦ θά γινότουσαν πιὸ ζωηρὲς, νὰ μείνω στὸ κρεβάτι.

Πράγματι δέ, ἔπειτ' ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες, ἔπαψα πειὰ νὰ σηκώνωμαι.

Συγχρόνως ἔφτασαν κ' οἱ γονεῖς μου ἀπὸ τὸ Παρίσι, στοὺς ὁποίους ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ ὁ Ζάν. Οἱ καλοὶ μου «γέροι» τὰ ἔχασαν μόλις εἶδαν τὴν θύλα μας — τὴν ὁποῖα ἡ μητέρα μου μετὴν συνηθισμένο τῆς στόμφο, ἔχαρακτήρισε ὡς «ἡγεμονικὴ» — καὶ τὴν πολυτέλεια τῆς διακοσμῆσεως τῆς.

— Ὁ Ζάν Τζουλιάννα — μούλεγε ὁ πατέρας μου — δὲν πιστεύω νὰ μὴν εἶσαι τώρα ευτυχισμένη καὶ νὰ μνησικακῆς ἐναντίον μας γιὰ τὸν δῶσαμε τὸν βαρῶνο ντὲ Νιβέρ;

— Τί λές, μπαμπά!... Εἶμαι τρισευτυχισμένη καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐκλογή σου... Περισσότερο ευτυχισμένη δὲν θά μποροῦσα ποτὲ νὰ γίνω...

— Κι' ὅμως θά γίνης, ὅταν θά φέρης στὸν κόσμον τὸ χαριτωμένο παιδάκι ποῦ μετὴν τόση λαχτάρα περιμένουμε ὅλοι μας...

Κ' ἡ μέρες περνοῦσαν γιὰ μένα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης κ' εὐτυχίας, μέσα στὴν ὁποῖα ἔνοιωθα τὸν ἑαυτὸ μου σίγουρο γιὰ τὸ μέλλον...

Ἦρθε τέλος ἡ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ... Ἐπέφερα θέβαια, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες, μὰ ὅταν ὁ γιατρός μοῦ παρουσίασε ἕνα ροδοκόκκινο ἀγοράκι ποῦ ἔκανε τόσο κωμικοὺς μορφασμούς, ἀντικρῦζοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ, ὥστε δὲν ἤξερες ἂν γελοῦσε ἢ ἂν ἔκλαιγε — ἔχασα ὅλους μου τοὺς πόνους ἀμέσως.

Τὸ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ κύτταξα μετὴν λατρεία, τὸ ἔσφιξα στὸ στήθος μου καὶ εἶπα στὴν νοσοκόμο.

— Εἶδοποιήστε, σὰς παρακαλῶ, τὸν κύριο βαρῶνο καὶ τοὺς γονεῖς μου...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ὁ σύζυγός μου μπῆκε μέσα...

Καθὼς με εἶδε νὰ κρατῶ τὸ παιδί μας, ἔτρεξε πρὸς ἐμένα...

Ἐγὼ τότε χαμογέλασα καὶ ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ νεογέννητο τοῦ εἶπα:

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)

Ὅλο σχεδὸν τὸ πρῶτὸ πέρασα στὸν ἀνθοστόλιστο ἐξώστη τῆς θύλας μας.